

Per Sant Jordi, vine al mercat

Aquest any, la festa de Sant Jordi s'extendrà en un espai nou, el mercat de Sant Just, on en algunes parades, s'exposaran i vendran singulars productes alimentaris elaborats per diferents col·lectius del municipi. Es tracta d'una proposta creativa del Carrau Blau, coordinada per na Soledat Sans. Al llarg del matí, es podran comprar originals pans, peixos, costelles i mandonguilles sense data de caducitat, contribuint d'aquesta manera al projecte del Centre de Desenvolupament Infantil de Camoapa, ja que el Carrau Blau ha cedit els guanys a SJS.

És per aquest motiu, que la nostra entitat col·laborarà activament en el muntatge de les parades i en la decoració del mercat. No cal dir que necessitarem voluntaris disposats a treballar dissabte 24 d'abril a la tarda i/o diumenge 25 al matí. Qui tingui disponibilitat algun d'aquests dos dies es pot adreçar a na Maria José de Molina, responsable de l'àrea de sensibilització: mmolin11@xtec.cat

Breus

Ràdio Desvern va emetre el primer d'una sèrie de programes on diferents tertulians, de Sant Just i de Camoapa, parlen de temes de contingut variat. En aquesta primera connexió s'ha revisat la història més recent dels dos municipis. Podeu escoltar tota l'emissió a la nostra web <http://www.justsolidari.cat>

Sant Just Solidari participarà a la Festa de la Pau que es celebrarà el dia 16 de maig al nostre municipi.

"Los hechos no dejan de existir sólo porque sean ignorados"

Thomas Henry Huxley
Biòleg britànic

C/ de la Creu, 73 - 08960 Sant Just Desvern

Telèfon: 93 473 65 84

Internet: www.justsolidari.cat

E-Mail: sjs@justsolidari.cat

Edita: Comissió de Publicacions

Amb el suport de: Ajuntament de Sant Just Desvern

Núm. 61

Any XIV

Març de 2009

2a època

Sant Just
Solidari

EL BUTLLETÍ INFORMATIU DE SANT JUST SOLIDARI

Baula

Editorial

Un any més, l'assemblea

El dia 12 de març es va celebrar l'assemblea anual de Sant Just Solidari, que és l'òrgan sobirà de l'entitat, on es valida periòdicament la seva trajectòria. En poca estona, si ho comparem amb el temps de dedicació de tot un curs, les diferents comissions presenten les tasques realitzades i les seves expectatives de futur.

Tot i la diversitat de projectes a Nicaragua, Cuba i Quart Món, el projectes de Camoapa ens arriben, especialment, al cor, perquè, al cap i a la fi, són *18 anys d'històries d'amor i de germanor*, tal com diu en Lluís Casals en la crònica del seu darrer viatge.

A Camoapa hi ha projectes que s'acaben, d'altres que s'inicien i d'altres que són uns clàssics com els de la Calamidad o el CDI, que sempre necessiten una cosa o altra. En aquesta assemblea, però, ha estat un plaer celebrar la finalització de l'Hospital, un projecte d'envergadura que fa quatre anys semblava quasi bé impossible. Amb l'equipament de l'Hospital culmina, també, un seguit d'actuacions dins dels àmbits d'Educació i de Salut.

La mateixa satisfacció que tenim d'haver finalitzat l'Hospital, la sentim, de nou, en saber que s'està gestant un altre gran projecte, aquesta vegada, de desenvolupament econòmic, que incidirà en l'economia global del municipi i ajudarà a crear recursos d'infraestructura bàsica.

El projecte apunta cap a la construcció d'un escorxador que ha de beneficiar tota la població de Camoapa, començant pels petits propietaris agrícoles i ramaders que, a hores d'ara, per poder sacrificar dos o tres animals, han de pagar el transport que, en principi, ja suposa la pèrdua d'un terç dels seus guanys.

Si aquest projecte segueix endavant, serà ineludible tornar a parlar de l'Escorxador de Camoapa, caldrà organitzar, una vegada més, festes i actes solidaris per recollir diners, i, com sempre, seguir treballant per Sant Just Solidari que, com s'ha demostrat, continua tenint molt i molt de sentit.

Sumari

Editorial	1
Impressions i reflexions després d'un viatge	2
Sant Just Solidari i la Festa de Sant Jordi	4
Breus	4

Zoom

- Recordant l'assemblea
- Tornant de Camoapa
- Per Sant Jordi, ens trobem al mercat

IMPRESSIONS I REFLEXIONS DESPRÉS D'UN VIATGE

La trobada amb l'Ignasi i l'Anna a la cua de control de passaports de Managua, després de massa hores d'aeroports i escales justes de temps, amb els conseqüents nervis, va ser una alegria molt gran.

La humitat feia percebre un aire diferent del nostre, una altra densitat, que em transportava a viatges anteriors, a l'Índia, i més anteriors, a la Nicaragua que per fi tornava a trepitjar.

La carretera, de nit, estava esquitxada de llumetes que de tant en tant es creuaven per la finestra, mostrant existències disperses que viuen o sobreviuen lluny dels nuclis urbans. Per fi, Camoapa, un lliit.

Vistes des de l'habitació

L'endemà el despertar és molt diferent, ple de sorolls, de galls que competeixen d'una punta a l'altra per veure qui fa el crit més llarg i estirat, cants d'ocells de tota mena, petjades de "zopilotes" que es passegen per sobre la teulada de zinc, gossos que borden... Crec que la diferència més gran és que els sorolls dels humans triguen més a aparèixer i no predominen, i en obrir la porta de l'habitació (per sort elevada i amb vistes) descobreixes una natura diferent, rebel, que malda per predominar a qualsevol racó que els humans li hagin deixat lliure.

Frijoles, huevito de amor (de gallines pròpies, no industrials), quesitos (taquets deliciosos de formatge un punt saladet), tortitas de maiz, acompanyat d'un cafè bast, diferent, conformaven un magnífic, deliciós, esmorzar.

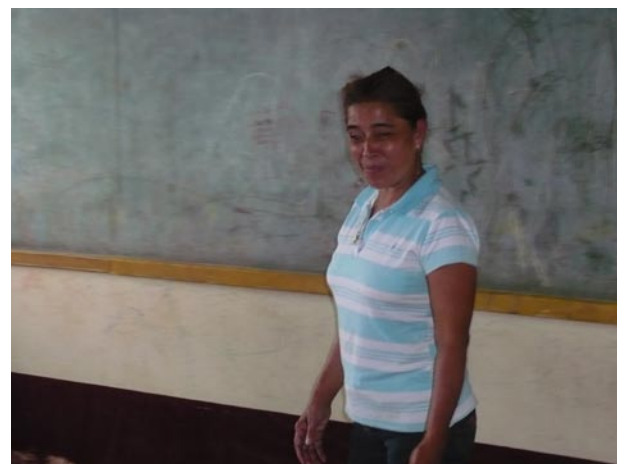
I a la feina. Començaven cinc dies frenètics, centre de

salut vell i nou, la ràdio, el comitè d'agermanament, Ministeri de Salut a Managua, arribarem o no arribarem? (la carretera estava tallada per una protesta contra els alts interessos dels préstecs). Finalment vam passar. A les vores, la imatge de joves policies armats, amb cuirasses, porres, cascs i escopetes llançadores, ens anunciava que havíem arribat a una Nicaragua contusionada per conflictes socials i enfrontaments polítics, un context tantes vegades repetit.

Els dies van anar passant amb una successió de reunions, visites, trobades, entrevistes de la ràdio i televisió locals, etc. Una agenda francament atapeïda, amb grans satisfaccions, especialment veure quasi acabat el nostre somni, el petit hospital de Camoapa. Allà vam signar la comanda d'equipaments que el feien possible (més de 200.000\$).

Als vespres, gratificants sopars en un dels molts senzills restaurants que sustenten famílies de classe mitja de la població. Sopars sempre amb música: corridos, rancheras, melòdica... des de cantants llatinoamericans fins a un sorprenent Camilo Sesto dels anys setanta. No faltava la cervesa Tonya o un boníssim rom flor de canya que allargava la sobretaula i, a vegades, al següent matí, un espès despertar-se la feia recordar.

Una setmana que em va semblar un instant, sense adonar-me'n ja estava a l'últim dia, amb una mica de barreig mental per tantes impressions seguides. Un barreig sobre el que surava d'una forma destacada els personatges principals de la història. Alguns exemples:

Iraida, ànima del "Centro de Desarrollo Infantil" CDI

La Iraida, directora del Centre de Desenvolupament Infantil, ànima inqüestionable del nostre primer projecte. Han passat els anys i ella continua amb la mateixa empena, il·lusió, una força inusitada de treball que contrasta amb el ritme general de velocitat "ahorita vengo". Una força sustentada en l'amor incondicional al seu treball, als quasi cent trenta infants que reben educació, salut i alimentació al CDI. És el pal de paller. Quan vam arribar eren vacances, però ella estava al Centre amb una trentena d'infants molt petits que, si el CDI estava tancat, les mares li portaven a casa seva per poder sortir a les tasques que les permeten sobreviure.

En Lluís amb la Noemí, fundadora de "La Casa de la Mujer". Ara n'és presidenta d'honor.

La Noemí, la nostra estimada Noemí, els anys han passat i fan més lent el seu caminar, però no ha canviat gens la seva estampa d'Índia digna, amb el seu cos alt, recte com un arbre jove. Ella va ser un dels puntals inicials de l'agermanament i ara contempla emocionada el grup de vint-i-cinc dones joves que es faran càrrec de la "casa de la mujer", construïda per Sant Just Solidari, de la qual l'han escollit presidenta d'honor. Ella és un exemple de trajectòria valenta i honesta, fidel als seus principis, sense esclèxes, després de suportar que la vida, a través de guerra i malaltia li prenguessin el que més estimava.

La nostra vol ser una història d'amor, de solidaritat, de germanor i de cooperació al desenvolupament cada cop més ben feta, més efectiva, generant possibilitats a través de la cultura, de la salut i, a la fi, del creixement de la riquesa i la seva correcta distribució. Sense crear dependències, amb respecte, perquè cada vegada més dones i homes de Camoapa (sobretot dones) puguin tirar endavant les seves famílies, l'educació dels seus infants, la seva alimentació, el seu habitatge, etc., a través del seu propi esforç, del seu treball, sense que ningú els hagi de donar res.

I això es sustenta en el treball d'un nombre cada cop més gran d'homes i dones, organitzats a Sant Just Solidari, que ens neguem a ser arrossegats per la impotència davant de la injustícia, de la facilitat del raonament banal "total, els diners no arriben", del consumisme, de l'estúpidesa mediàtica.

A part de les creences de cadascú, la nostra cultura es sustenta en el fet que la humanitat són els nostres germans, per tant les seves ferides ens dolent, i, en el territori on treballem, estem veient com fem possible que ells mateixos les guareixin. I per això nedem contracorrent, perquè necessitem fer-ho.

En aquest esforç ens ajuda saber que allà hi ha una Noemí, una Iraida, i tants altres personatges que també es neguen a la fatalitat dominat de la pobresa i, en lloc de lluitar solament per la seva economia, lluiten pel progrés de la comunitat. Com els dirigents de les cooperatives que partint d'un país malmès pel conflicte dels vuitanta n'han aixecat dues de cinc-cents camperols cadascuna, que estan exportant llet i derivats a diversos països, incloent Estats Units. Ens estem plantejant treballar amb ells en projectes de desenvolupament econòmic.

És cooperació descentralitzada, sense grans organitzacions ni administracions, (ni millor ni pitjor, diferent), treballant amb rigor i fent rendir al màxim els recursos utilitzats. Tenim davant una comunitat germana que coneixem, que sabem dels sentiments i els sofriments de les persones que la volen fer avançar, ells i elles ens animen a continuar, hi estem compromesos fa disset anys amb el nostre agermanament.

Lluís Casals
President de Sant Just Solidari

L'Anna Torrella, l'Ignasi Aranda i en Lluís Casals fent el comiat, acompanyats de l'Agustín, el xofer.